

[Aage Brusgaard]

Det kan ikke være rimeligt, at et lille land som Danmark skal betale for de store militærmagters miljøsvineri. Det er jo faktisk sådan, at selv de 500 mio. kr., Folketinget har vedtaget skal sendes derover, må Danmark låne hver en krone af i udlandet, og der er jo altså kun én til at betale tilbage, og det er det erhvervsliv her i Danmark, som vi pålægger større miljøinvesteringer end de lande, det skal konkurrere med.

Vi kunne se i Jyllands-Posten den 12. februar 1991, at amter og kommuner her i Danmark har afsat 34 mia. kr. til miljøinvesteringer i 1991. Det betyder jo, at Danmark i hvert fald fejler for sin egen dør. Skal vi så også til at feje for de store Østersølandes dør, bliver det økonomisk helt uoverskueligt for vores efterkommere.

Jeg kan se, der er en rød lampe under mit papir. Må jeg bruge lige et minut til at kommentere den motiverede dagsorden, eller skal jeg sætte mig ned og så komme herop senere? Formanden ryster på hovedet, så jeg sætter mig ned.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Taletiden er 10 minutter, og der har været talt 10 1/2 minut, og det er en overskridelse.

Addi Andersen (CD):

Da Centrum-Demokraternes miljøpolitiske ordfører ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

CD har andel i den vedtagne havmiljøplan, men som vi allerede dengang påpegede, skal vi have de lande, der grænser op til Østersøen, med for at få den optimale virkning. At Danmark er et af foregangslandene, vil forhåbentlig give ordene mere vægt, når vi skal gøre vor indflydelse gældende alle de steder, hvor der er mulighed for det.

CD vil støtte de tiltag, der kan have indflydelse på det miljø samarbejde, regeringen agter at fortsætte omkring Østersøen.

Lone Dybkjær (RV):

Det var min agt at starte med at byde den nye miljøminister velkommen. Nu kom han også i salen, så jeg får lejlighed til at gøre det og samtidig takke for redegørelsen.

Østersøen er jo et af de meget klare eksempler på, at den måde, vi hidtil har benyttet, når vi skulle klare miljøproblemerne, har vist sig ikke at være tilstrækkelig, fordi Østersøen er et luk-

ket system. Med andre ord er vi nødt til nu at begynde at overveje, hvordan vi skal løse miljøproblemerne og ikke bare i en eller anden forstand klare dem. Jeg plejer at kalde det, at vi nu bevæger os over i den femte fase i miljøpolitikens historie.

I den første fase kan vi sige vi levede i harmoni med naturen som jægere og nomadefolk.

I den anden fase flyttede menneskene sig, når de havde skabt tilstrækkelig mange problemer enten ved at overudnytte jorden eller skove træerne, eller hvad de nu gjorde; i øvrigt også ved at bygge enorme affaldspladser op.

I den tredje fase flyttede man problemerne: længere rør ud i havet, havet sletter alle spor, dybere ned i jorden, om 100 år er alting glemt osv., eller højere skorstene, for så falder forureningen ikke ned hos os, men hos naboen eller i nabolandet.

I fjerde fase – og det var det, forespørgeren var inde på – fortyndede vi problemerne, og den fase er vi også nødt til at forlade nu og begive os over i det, jeg kalder den femte fase, nemlig dér, hvor vi skal løse problemerne.

Jeg synes ligesom forespørgeren, at tiden er inde til at opbygge konventioner, der er stærkere end tidligere. Det er et rigtigt middel og det eneste middel til for alvor at få løst nogle af miljøproblemerne.

De principper, som miljøministeren var inde på, er jeg også enig i, og jeg skal derfor bare kort trække det, jeg oplever som det vigtigste, frem – for ikke at gøre denne tale længere end højst nødvendigt.

Det er helt nødvendigt med et pådrivende, aktivt internationalt samarbejde, som også miljøministeren var inde på. Dér tror jeg det er meget vigtigt, at Danmark gør sig klart, at vi ikke tager den rolle, at vi bare sidder og venter på hinanden. Det er virkelig nødvendigt, at der er nogle lande, der hele tiden presser på, sådan at vi får de andre lande med. Det er selvfølgelig ikke godt, hvis Danmark skal være det forreste land hele tiden; det tror jeg sådan set ikke vi kan klare. Men det er meget vigtigt, at vi på afgørende punkter har en pådrivende kraft, at vi altså laver et aktivt internationalt samarbejde.

Så er jeg i øvrigt også meget enig med miljøministeren i, at det skal suppleres med et aktivt bilateralt samarbejde, sådan som miljøministeren også nævnte det i sin tale, og den måde, som man hidtil har gjort det på fra dansk side, synes jeg selvsagt er god nok.